

stenter eller Assisterter i Overbestyrelsen skulde regnes dem til gode som Toldassistenter eller Toldkontrolører, uagtet de altsaa ikke havde haft disse Tjenesteaar i denne Klasse. Og det betød saadan noget som gennemsnitlig 5 Aars Anciennitet, eller at 5 Tjenesteaar som Medhjælper blev regnede dem til gode, naar de altsaa med det samme ved den nævnte Lov blev ansatte som Assisterter. Men den Gang var Alderstillæget kun 100 Kr. hvert 5te Aar, medens det ved Lønningsloven af 1902 blev ændret til 250 Kr. hvert 4de Aar. Det betyder altsaa, at Alderstillæget — i 1899, hvor Begyndelseslønnen kun var 1,000 Kr., men hvor der stod 106 Toldassistenter paa 1,000 Kr., 106 paa 1,200 Kr. og fremdeles 106 paa 1,400 Kr., 1,600 og 1,800 Kr. — kun var 100 Kr. hvert 5te Aar, saaledes at de kunde stige til 2,300 Kr. som Maksimumslønning, saa man vil se, at Forholdet var jo den Gang dette, at 5 Aars Tjenestetid, der blev regnet dem til gode, betød ganske det samme som et Alderstillæg af 100 Kr. Men ved Lønningsloven af 1902 ansatte man Begyndelseslønnen til 1,100 Kr., man forhøjede den altsaa straks med 100 Kr., og saa forandrede man Alderstillægene fra 100 Kr. til 250 Kr., strøg de andre Lønningssatser, og Maksimumslønningen blev sat op fra 2,300 til 2,600 Kr. for 24 Aar, i Stedet for at den hidtil var beregnet paa 25 Aar. Derved fik de ved denne Lov en betydelig Fordel, en Fordel, som andre tilsvarende Etater ifølge de nyere Lønningslove ikke have faaet. Naar derfor dette Alderstillæg nu forhøjes fra 250 til 300 Kr., og det altsaa ikke faar tilbagevirkende Kraft, i alt Fald ikke længere end til fra og med 2. April 1900, saa naar det nær op til den Grænse, vi der havde for, at den, som er ansat, før Loven af 24. Marts 1899 udkom, fik regnet 5 Tjenesteaar til gode, som Loven gav ham, og som ellers andre Etater ikke havde faaet. Derfor tror jeg, at man kan sige, at Forslaget her, som gaar ud paa, at det ikke har tilbagevirkende Kraft længere end som det nu sidst erhvervede Alderstillæg, de have, er fuldt ud retfærdigt.

Jeg skal dernæst gaa over til Ændringsforslag Nr. 5, der foreslaar at indsaette i Loven en Lønningsskala, hvorefter Toldvæsenets Kontorfunktionærer i Fremtiden skulle lønnes. Hidtil have de ikke haft nogen som helst bestemt Løn. Det var jo omtrent saaledes, som Toldembedsmændene kunde blive enige om at give dem, og mange af dem, nemlig Begyn-

derne, fik jo ingen Ting. Da den højtæredede Minister forelagde dette Forslag, udtalte han ved første Behandling, at man havde tænkt sig, at de skulde lønnes efter en Skala, som begyndte med 400 Kr. og saa gik op til 1000 Kr. Udvalget har ment, at det var bedre, at man fik denne Skala indsat i selve Loven, saaledes, at Personalet kendte de bestemte Lønnings-satser, hvorefter de i Fremtiden skulde lønnes. Men Udvalget har ment, at Begyndelseslønnen kunde godt være 200 Kr. — den er kun 120 Kr. for Postvæsenets tilsvarende Funktionærer —, og at man saa i Stedet for satte en Lønnings-sats til paa 1100 Kr., som de skulde have, der ikke vare forfremmede til Toldassistenter, naar de havde tjent i 12 Aar. Og Udvalget har ogsaa foreslaaet, at naar de have tjent i 12 Aar som Toldfunktionærer og ikke ere rykkede op til at blive Toldassistenter, skulde de ikke alene have en Lønning paa 1100 Kr., men de skulde ogsaa have et Alderstillæg, regnet fra og med det 13de Tjenesteaars Begyndelse, paa 250 Kr. hvert 4de Aar stigende til 2350 Kr., og derved vilde Forholdet jo blive saaledes, at den Merudgift, som i Lovforslaget er ansat til 40,000 Kr., ikke blev overskreden ved disse Ændringsforslag. Og det har glædet Udvalget at se, at Finansministeren har tiltraadt dette Ændringsforslag, som de vedkommende Toldfunktionærer gentagne Gange have andraget om. De have jo egentlig ønsket Statsansættelse, men det har Udvalget ikke villet gaa med til af de Grunde, som Administrationen har angivet i Lovforslagets Motiver. — Jeg skal dernæst gaa over til Ændringsforslag Nr. 7 til § 9, hvori det hedder: „De Kontorfunktionærer, der ere berettigede til at kvittere for Afgifter, skulde stille en af Finansministeren nærmere fastsat Kaution, og den paagældende Regnskabsfører skal herefter kun da være pligtig at indestaa for de Tab og den Skade og Uorden i hans Embedssager, som er foraarsaget af vedkommende Kontorfunktionær i hans Egenskab som saadan, naar Regnskabsføreren har vist nogen Art af Forsømmelse i sin Kontrol over for Funktionæren.“ Det er jo ganske naturligt, at naar man fastsætter en Lønningsskala, en Slags Lønningsslov for Kontorfunktionærene, maa de, der have Oppebørsler, stille Kaution, paa tilsvarende Maade som i andre Etater som f. Eks. i Postvæsenet, saa at den Ændring, som Finansministeren her har stillet, selvfølgelig ogsaa er tiltraadt af Udvalget.